

A KÖDÖK

Vigasztalan esik a háztető
felett lappangó ködből az eső.
Nem vet árnyékot a fény,
mintha nem is e földtekén,
de egy rossz zombifilmben
járna a lankadt útkereső.
Holnapra meghal az optimista,
s a depressziós se ússza meg,
a kihalt város nyúlós rosszsa
a tört vakolattal együtt pereg
az aszfaltra, nem nézi senki rég a
járdát, ahol a kutyák potyadéka
érintetlen, mint a köd permete.
Mind útra keltünk az infernó fele.
Itt hagyunk reményt, életet,
az árnyéktalan menhelyet,
ahol nem jutottunk semmire,
nélkülünk is kinyílt az estike,
és felnevelték fiókájukat
a verebek, cinegék, ludak,
napra, rendre megfordult a Föld,
és senki nem kérte, közöld
amit fontosnak tartasz,
de azért csak mondtad, te balfasz.

Bandukolunk felhajtott gallérral
a szürke ködben,
bár ki senki se sarkall,
megyünk, mert megállni
nem érdemes,
a múltunkba zárva végleges
tanulságokkal zsebünkben,
kezünk lazán ökölbe szorítva,
töprengünk magunkon, mintha
volna enyhítő
körülmény ügyünkben.
Igaz, súlyosbító sincsen,
de így, az ítélet után
már mindegy. A pokol kapuján
átléptünk a parttalan szürke
ködbe, és hátratett kézzel
baktatunk tán egyenest, tán körbe,
és erővel azon vagyunk,
fel ne ismerje agyunk, hogy
büntetésünk nem is olyan enyhe.
Arra ítéltettünk, minden úgy legyen,
mint eddig, mindörökre.

34 AZ ELVESZTEGETETT NEMZEDÉK

Napot termettünk énekelni,
és fényesen izzó csillagot,
csajkából ettük a kolompéért
s a nehezen fővődő babot.

Átugrottuk a mindenség fokát,
szabadon szálltunk az ég felett,
és papundekliből tákoltunk
a cipőnkbe még egy réteget.

Színüinktől sápadt a szivárvány,
s villámmal feleltünk az ég szavára,
száraz kenyérhaját ettünk,
s padot foglaltunk éjszakára.

Gondolatunk a mennyekig hatolt,
s feltérképezte a mélyeket,
irigyeltük az angol hobót,
mert ő Oxfordban kéreget.

Felszántottuk a szellem ugarát,
és szórtunk beléje dús magot,
vetettünk sorsot, melyikünk viselje
a kukában talált öreg kalapot.

Emeltük szédítőn az embert
isteni magasságokba fel,
eldicsekedtünk a többi nagynak
sosemvolt leányok képivel.

Még itt vagyunk. Üres kezünkben
őrizünk pislá égi lángot,
ingyér is adnánk, hogyha kellenénk
építeni újabb újvilágot.